

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנסט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לטובת נשמת
הרה"ק רבי יוסף ב"ר שמעון פרישמן מאן, זצ"ל
הרה"ק רבי חיים בהג"ר אריה ליבוש האלפר שטאם זצ"ל

משנה ד'

הַמְּמַנֶּה עִמּוֹ אַחֲרִים בְּחֶלְקוֹ אחד מבני החבורה שהימנה אחרים על חלקו בפסח שלא מדעת שאר בני החבורה, כגון שנימנו עשרה אנשים על פסח אחד, ואחד מהם הימנה עימו אחרים בחלק העשירי שיש לו בפסח, ושאר תשעת בני החבורה לא ידעו עליהם, **רְשָׁאִין בְּנֵי חֲבוּרָה לִתְּנוֹ לוֹ אֶת שְׁלוֹ** אם בני החבורה אין דעתם נוחה מזה שיימצאו זרים בחבורתם, רשאים הם לומר לפני תחילת האכילה, לחברם שהימנה את האחרים עימו, שיטול את החלק שיש לו בפסח ויפרוש מהם, **וְהוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ** עם האחרים שהימנה עימו בחבורה מיוחדת, **וְהוּא אוֹכְלִין מִשְׁלָהֶן** בחבורתם, שהרי למדנו (לעיל ז, יג) שהפסח נאכל בשתי חבורות.

משנה ה'

משנה זו עוסקת בזב ובזבה, מתי מותר לשחוט עליהם את הפסח, ולהבנת המשנה נקדים כמה דברים:

א. הרואה ראייה אחת של זיבה ביום אחד או בשני ימים רצופים, הרי הוא נעשה זב, שטומאתו חמורה כמפורש בפרשת מצורע, ומונה הוא שבעה ימים נקיים, וטובל ביום השביעי, ואוכל בקדשים לערב. אבל אם ראה שלוש ראיות של זיבה ביום אחד, או בשניים, או בשלושה ימים רצופים, חמור דינו מהרואה שתי ראיות, שחייב הוא גם להביא קרבן ביום השמיני - שתי תורים או שני בני יונה, ואינו אוכל בקדשים אלא לאחר שהביא קרבנו, שכל זמן שלא הביא קרבנו נקרא הוא 'מחוסר כפרה', וכל מחוסר כפרה, אע"פ שטהר מטומאתו וטבל והעריב שמשו, כל זמן שלא הביא קרבנו (כפרתו) אסור לו לאכול קדשים.

ב. שונה דינה של הזבה מדין הזב, שאין טומאתה תלויה בראיות בלבד, אלא בימים, ואפילו ראתה הרבה פעמים ביום אחד נחשב הכל כראייה אחת. ואין חלים עליה דיני טומאת זיבה אלא כשראתה דם "בלא עת נדתה" (ויקרא טו, כה) דהיינו לא בשבעת ימי נידתה, כי אם בתוך אחד עשר יום שבין סוף הנידה שעברה לתחילת הנידה הבאה, פירוש הדברים, שבתחילה כשרואה האשה דם (בילדותה), כל שבעת הימים הראשונים היא נקראת נידה, בין כשראתה רק יום ראשון ובין כשראתה כל שבעת הימים, ואם ביום השביעי פסקה מלראות, הרי מן התורה טובלת היא בליל שמיני וטהורה, ואם ראתה דם מיום השמיני והלאה, במשך אחד עשר יום, נקראים אותם הימים ימי זיבה, ולאחר אחד עשר יום מתחילים שוב ימי הנידה, וחוזר חלילה. וזהו מה שקראו חכמים: "אחד עשר יום שבין נידה לנידה" שבהם חלים על האשה דיני זיבה. וכך דינה בימים אלו: אם ראתה דם יום אחד בלבד, צריכה היא לשמור יום אחד בטהרה כנגד יום הטומאה, היינו שהיא טובלת כנגד היום הטמא, ואם אינה רואה בו דם, הרי היא טהורה לערב. מכאן נקראת היא 'שומרת יום כנגד יום', ששומרת היא יום אחד בטהרה כנגד יום הטומאה. וכן אם ראתה בהם שני ימים רצופים הרי היא שומרת את היום השלישי בטהרה, ואם טבלה ולא ראתה בו דם, טהורה היא בערב. אבל אם ראתה בהם שלושה ימים רצופים, הרי

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

היא נעשית זבה גמורה, וצריכה היא לספור שבעה ימים נקיים וטובלת ביום השביעי ומביאה כפרתה (קרבנה) ביום השמיני, ואח"כ אוכלת בקדשים. אלה הם הפרטים הדרושים להבנת משנתנו, ושאר פרטי דיניה מבוארים במקומם.

ג. כל מי שאינו ראוי לאכול בקדשים בארבעה עשר בניסן, אם יהא ראוי לאכול בלילה, שוחטים עליו את הפסח. לפיכך מי שאינו טמא אלא עד הערב, או מי שהוא טמא טומאת שבעה, ואינו ממחוסרי כפרה, היינו שאינו חייב להביא קרבן, ויום השביעי שלו חל בארבעה עשר בניסן, וכן מי שהוא ממחוסרי כפרה ויום השמיני שלו חל בארבעה עשר בניסן, אע"פ שעדיין לא הביא קרבנותיו, שוחטים עליו את הפסח. ברם יוצא מן הכלל הוא (לשיטת הרמב"ם) טמא מת שחל יום השביעי שלו להיות בארבעה עשר, אע"פ שהוזה עליו מי אפר פרה אדומה וטבל, ואינו ממחוסרי כפרה, והרי הוא ראוי לאכול קדשים לערב, מכל מקום אין שוחטים עליו כלל, והוא נדחה לפסח שני, שנאמר: "ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא" (במדבר ט, ו), ולמדו מפי השמועה שיום השביעי שלהם היה, ועל זה שאלו אם יישחט עליהם הפסח והם יאכלו בערב, ופירש להם משה שאין שוחטים עליהם, והם נדחים לפסח שני.

המשך רבינו עובדיה מברטנורא

זב שראה שתי ראיות – שטמא טומאת שבעה, ואין טעון קרבן.

שוחטין עליו – ואע"פ שלא העריב שמשו. והוא שטבל בשעת השחיטה, דהא חזי למיכל לאורתא. דדוקא טמא מת שחל שביעי שלו ב"ד, נדחה לפסח שני אע"ג דחזי למיכל לאורתא, כדכתיב (במדבר ט) "ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא", "ביום ההוא" לא היו יכולים, הא לערב היו יכולים לאכול בפסח, ונדרו לפסח שני. אבל שאר טומאות, אי חזי למיכל לאורתא שוחטים עליו, ואע"פ שלא העריב שמשו.

ראה שלוש – לא חזי למיכל עד דמייתי כפרה. **שוחטין עליו** – אם חל שמיני שלו בערב פסח, אפילו לא הביא כפרתו. והוא שנתן קרבנותיו לבית דין.

שומרת יום כנגד יום – הרואה תוך אחד עשר יום שבין נדה לנדה, דבעיא לספור יום המחרת, שוחטין עליה ביום הספירה. דכיון שספרה מקצת היום, מותרת לטבול. ואע"פ שמחוסרת הערב שמש, שוחטין עליה.

הזובה – שראתה שלושה ימים רצופים בתוך אחד עשר יום, וצריכה לספור שבעה נקיים ולהביא קרבן, שוחטין עליה בשמיני.

זב שראה שתי ראיות של זיבה ביום אחד או בשני ימים רצופים, שטמא הוא שבעה ימים ואינו חייב קרבן, כמו שביארנו בהקדמה למשנה **שוחטין עליו** את קרבן פסח **בשביעי** ביום השביעי שלו, אם הוא חל להיות בערב פסח, ואע"פ שלא העריב עליו שמשו. בגמרא מבואר: שאין שוחטים עליו אלא לאחר שטבל, ואינו מחוסר אלא הערב שמש (היינו שמחכה לצאת הכוכבים), גזירה שמא יפגע ולא יטבול. **ראה שלש** ראיות של זיבה, שאינו ראוי לאכול מקרבן פסח אלא לאחר שהביא קרבן כפרתו – **שוחטין עליו** את הפסח **בשמיני** **טלו** אם הוא חל יום השמיני שלו להיות בערב פסח, אע"פ שעדיין לא הביא את קרבן כפרתו. בגמרא מבואר, שאין שוחטים עליו עד שימסור קרבנותיו לבית דין, גזירה שמא יפגע ולא יקריבם. **שומרת יום כנגד יום** אשה הרואה דם בתוך אחד עשר יום שבין נידה לנידה, שהיא צריכה לשמור יום אחד בטהרה כנגד יום הטומאה, כלומר שהיא טובלת למחרת יום טומאתה, ואם אינה רואה דם, הרי היא טהורה לערב, כמו שביארנו בהקדמה למשנה – **שוחטין עליה** את הפסח **בשני** **טלה** היינו ביום שהיא שומרת אותו בטהרה, לאחר שטבלה, שהרי לערב מותרת היא לאכול בקדשים. **ראתה דם שני ימים** רצופים, והרי היא שומרת יום השלישי בטהרה – **שוחטין עליה** את הפסח **בשלישי** ביום השלישי, לאחר שטבלה, אם הוא חל להיות בערב פסח. **והזבה** היינו שראתה שלושה ימים רצופים בתוך אחר עשר יום שבין נידה לנידה, והרי היא צריכה לספור שבעה ימים נקיים ולטבול ביום השביעי ולהביא קרבן טהרתה ביום השמיני, **שוחטין עליה** את הפסח **בשמיני** שלה אם הוא חל להיות בערב פסח, אע"פ שלא הביאה עדיין את קרבן כפרתה, כמו שביארנו לעניין הזב.

[להצטרפות לקבוצת 2 משניות ליום לחץ](#)

[אתר ללימוד משניות ואמירת תהילים לפי שם הנפטר/ת \(קריאה/שמיעה\)](#)